სახალხო გაზეთი

№ 965 შაბათი, 10 აგვისტო 1913 წ. № 965

განცხადების ფასი: ჩვეულებრივი სტრიქონი პირველ გვერდზე პეტიტით დიის 15 კ., უკანასკნელზე 10 კ. სხვა ადგილებიდან კავკასიის გარეშე მიღებულ განცხადებათა ფასი: სტრიქონი პეტიტი ტექსტის წინ 20 კ., უკან 10 კ. სამგლოვიარო განცხადების დაბეჭდვა პირველ გვერდზე თითო-ჯერ სიდამოს 4 საათამდე დიის 3 მ. 4 საათის შემდეგ მიიღება მხოლოდ თვით სტამბა ,,შრომა''-ში, მუხრანის ქუჩა, და ელირება 4 მანეთი.

განცხადებანი იმ პირთა, ფირმათა და დაწესებულებათაგან, რომელნიც კავკასიის გარეშე არიან, ან მთავარი კანტორები და განყოფილებანი აქვთ, მიიღება მხოლოდ სავაჭრო სახლის ლ. და მ. მეტცლ და ამხ.-ბის განცხადებათა ცენტრალურ კანტორაში მოსკოვში, მიასნაიცკის ქ., ს. სიტოვისა და მის განყოფილებებში: პეტერბურგში—მორსკაია 11, ვარშავაში—მარშალკოვსკის ქ. 130, პარიზში—ბირჟის მოედანი.

ხელის მოწერა და დასაბეჭდი განცხადებანი მიიღება ,,სახალხო გაზეთი''-ს რედაქციაში და კანტორაში ყოველ-დღე კვირა-უქმეების გარდა, დილის 9 საათიდან 3-მდე. საღამოთი 5-დან 7-მდე.

ხელ-მოუწერელი წერილები არ დაიბეჭდება; დაუბეჭდავი მცირე წერილები და კორესპონდენციები სულ არ ინახება; ინახება ერთის თვით მხოლოდ დიდი წერილები და მოთხრობები. პირადად მოლაპარაკება შეიძლება ყოველ-დღე, კვირა-უქმეების გარდა, დილის 10 საათიდან ნაშუადღევის 3 საათამდე. ადრესის გამოცვლა 40 კაპ.

რედაქცია და კანტორა იმყოფება: ტფილისში, სასახლის ქ., სარაჯიშვილის სახ. № 6. ფოსტის ადრესი წერილებისა და ფულისთვის: ტფილისი, ქართული ,,სახალხო გაზეთი'' 190.

ტელეფონი № 12-29

გაზეთის ფასი წელიწადში 8 მ. 50 კ., თვეში—75 კაპ. ცალკე № ყველგან 5 კ., დამატებიანი—7 კ.

ყოველ-დღიური საპოლიტიკო და სალიტერატურო გამოცემა

სახალხო გაგეთი

ყოველკვირეული სურათებიანი დამატებით

პირველი ბგვისტოდან წლის დამლევამდი, როგორც ქალაქში ისე ქალაქ გარედ ღირს 3 მ. 75 კ.

თვეში ღირს 75 კაპ.

არ მიიღება ხელის მოწერა ცალკე უდამატებოდ და არც სურათებიანი დამატება იყიდება ცალკე.

მისამართი: Тифлисъ, „Сахалхо газети“ Почт. ящ. 190.

პირველ-ხარისხოვანი

დიდი ცირკი

ძმ. ესიკოვსკეგისა

მიხეილის პროსპექტ., მუშტაიდის შესავალთან, ნ. კუნდუხოვის ადგილზე, საკუთარი საზაფხულო გრილი სადგომი, ტრამვაი იქვე ჩერდება და შინ დაბრუნებისასაც მუშაობს.

10 აგვისტოს, 1913 წ. გაიმართება

დიდებული წარმოდგენა

სრულიად შეცვლილი პროგრამით.

ცირკში მოსიარულთა შაბათი!

რადგანაც ჰაერის სახელგანთქმულ მეფეების **4 ეშმაკის** ნახვა ყველა ტფილისში მცხოვრებმა ვერ მოასწრო, ამიტომ, მიუხედავად აუარებელი ხარჯისა, დირექციამ გააგრძელა მათთან ხელშეკრულობის კიდევ 15 დღით. სახელგანთქმული მოჯირითე ბულგარელი ქალი **ემარი** გამოვა თავის ცხენით „ჩერკესით“ და მთელ რიგ საუკეთო „ტრიგს“ გააკეთებს. საყვარელი მუსიკალური ექსცენტრიკები **ბროკარები** ახალ ნომრებს შეასრულებენ. მაყურებელთა საყვარელი ოხუნჯები **ვინჩიცოვები** შეასრულებენ თავის საუკეთესო ლექსებით გამოსვლას. ხვალ, 11 აგვის., ორი დიდებული წარმოდგენა: დილით—ბავშვთათვის.

დ ა ხ ა ჭ რ ი ლ ი ხალხმოს 8 ნახევ ხათზე.

რეჟისორი ძმ. ესიკოვსკეგისა. 541. გამგე: ლ. მ. ხუნდაძე.

ახალი წიგნის მაღაზია

კ. ი. ოცხელისა

ქუთაისში, ალექსანდრეს ქუჩაზე, ზ. კოკჩაშვილის სახლში გაიხსნა

უდიდესი წიგნის მაღაზია

კოსტანტინე ივანეს ძის ოცხელისა.

ახალ მაღაზიას შეძენილი აქვს მეტად მრავალი სახელმძღვანელო და საკითხავი წიგნი.

ახალ მაღაზიას სურს შეუმჟღავნოს პროვინციის წიგნის მაღაზიებს, სასწავლებლებს და წიგნთსაცავებს, რომელთაც დაეთმობათ წიგნები, რაც შეიძლება, ფას-დაკლებით, ამას ყველა დარწმუნდება მაღაზიის პირდაპირი განცხადება.

ახალი მაღაზია გახსნილია იქ, სადაც აქამდე მთავრის შვილის ყოფილი ამხანაგობის წიგნის მაღაზია არსებობდა; მის გვერდით გამართულია დ. ი. ოცხელის სპეციალური საკანცელარიო მაღაზია, სადაც მოიპოვება ყოველ-ნაირი სასწავლო ნივთი ძლიერ იაფად. 1419

ახალ კლუბთან არსდება ქალთა და ვაჟთა მთამყრალთა გუნდი

მსურველთ შეუძლიანთ მიმართონ და ჩაეწერონ კლუბის დირექტორ ს. ი. პ რ ე ს ი ა ნ თ ა ნ.

ყოველ დღე დღით 12 საათიდან ნაშუადღევის 2 საათამდე, ხოლო საღამოთი 9 საათიდან ღამის 11 საათამდე. 1401

ტფილისის კერძო სამკურნალო

ჭყონიების ქუჩა, საკუთ. სახლი, №7, მიხეილის პროსპექტის და ვეტცელის სახტუროს ახლო.

ტ ე ლ ე ფ ო ნ № 590.

სტაციონალური განყოფილება მოწყობილია 50 საწოლით, ცალკე ნომრებით და საერთო ოთახები განსაკუთრებითი სამშობიარო განყოფილებით.

მკურნალობე ავადმყოფთა მიღება შეიძლება ყოველ წამს, გარეშე მოსიარულე ავადმყოფებს მიიღებენ შემდეგი ექიმები-სპეციალისტები:

შინაგანი სნეულებანი.	მანსვეტაშვილი ვ. ვ. ოთხშაბ., ოთხშ. და პარასკ. 2—3 ს. მაღალაშვილი გ. გ. სამშაბ. და შაბათობით 10—12. მიქელაძე შ. ა. ყოველ დღე 12½—1. ს. ფედოროვი ე. გ. ყოველ დღე, გარდა ოთხშ. და კვირისა 12—1.
ქირურგ. სნეულებანი.	ექიმი-ქალი ვერბიცკი-ფირაღოვისა ლ. ყოველ დღე 11—12. თიქანაძე ი. ე. ყოველ დღე 1—2. მელიქიშვილი ნ. ვ. ყოველ დღე 10—1.
ქალთა და სამშობ. სნეულებანი	ექ.-ქალ. ბაძრაძე-დედაბრიშვილისა ყ.-დღე, გარდა ოთხშ. 1—1½ მიქელაძე შ. ა. ყოველ დღე 12½—1 ფედოროვი გ. ს. ყოველ დღე გარდა ოთხშაბ. და კვირისა 12—1.
ბავშვთა სნეულებ.	ჯავახიშვილი ნ. ნ. სამშაბ., ხუთშაბ. და შაბათ. 1½—1 ფოცხლიევი გ ს. ყოველ დღე 1—2
შინაგან. ყურის და ცხვირ.	ათანიანცი ნ. ა. ყოველ დღე 12½—1½, ორემბოვსკი ნ. ს. ყოველ დღე 1½—2.
ყელის სნეულ.	მუსხელიშვილი ვ. ს. ორშაბათ., ოთხშ. და პარასკ. 2—2½.
ფილტვ. და ბრონქ. ავად.	დიასამიძე ა. ნ. ყოველ დღე 11½—12½.

სამკურნალოს აქვს მოწყობილი საკუთარი სამიკროქიმიო და საბაქტეროლოგიო ლაბორატორია. სისხლის გასინჯვა, ათაშანგ. Wassermann. რენტგენისათვის 50 კ. საწოლი 2 მ. დაწყებული. ცალკე ოთახი 5 მ.-დან. მშობიარობა 10 დღე წოლით ღირს 40 მ. დაწყებული. ოპერაციები, კონსულიები, შარდის ბუშტისა და მილების კატეტერიზაცია, „606“ და „914“ წამლის შეშხაპნება, ელექტრონით წამლ., მასსაჟი, ყვავილის აცრა, ძი-ძათა შემოწმება და სხვა. შეღავათიანი სადასურით. წ. 1035

ავლაბრის ქართულ სახ. ღარიბ-ღარიბთა მმართ. წრის გამგეობა

ამით აცხადებს, რომ ავლაბრის სახალხო თეატრში

ღლიური საზოგადო კრების

გაგრძელება მოხდება კვირას, 11 აგვისტოს 1913 წ. დილის 11 საათზე. 540.

მუშტაიდის ბაღში

შაბათს 10 აგვისტოს, კვირას 11 ტ ორშაბათს 12 აგვისტოს,

სარფუხის ქართულ სახალ. წარმოდგ. მმართველი წრის თანხის გასაძლიერებლად გაიმართება დიდი სეირნობა

დიდი და მეტად **საინტერესო პროგრამით.** ბაღში უკრავს სიმებიანი ორკესტრის 2 ხორო. **შესვლა უფასოა. უფასო სინემატოგრაფი.**

დასაწყისი საღამო 5 ს. დაწვრილებით აფიშებში.

543 გამგე გ. მ. შათირიშვილი.

ვაგზლის კერძო სამკურნალო

გარედან ყოველ დღე მოხიარულე ავადმყოფებთვის.

ვაგზლის ქუჩა. № 8. ტელეფონი № 695.

ე. ხ. ვაშაკიძე. ყოველ დღე, შინაგან-ავადმყ. 9½ ს. ¡0 ს.

ა. ნ. დიასამიძე. ყოვ. დღე, კვირ. გარდა. სიფილ., კანისა და ვენერ. 11—11½ ს

ბ. ა. პოპოვი. ყოვ. დღე, კვირის გარდა. ყელ. ყურ. და ცხვ. სნეულ. 11—11½ ს.

ექ. ქალი ოხოელიაშვილა—იღებს ქალთა ავადმყოფებს. სამშაბათობით, ხუთშაბათობით და კვირაობით 11—11½ ს.

ნ. მ. მელიქიშვილი. ქირურგიული და ქალთა ავადმყ. 1—2 ს.

ვ. ვ. კლდიაშვილი. ყ.-დღ. შინაგ. ავადმყოფ. 1—2 ს.

მიკროსკოპიული, ბაქტეროლოგიური, ქიმიური გამოკვლევანი. აგრედვე ყველაფრის აცრა და ძიძების გასინჯვა ფასი ჩვეულებისა თვის 50 კ.

ხელ-ოსნები და კონსულიაში მოთხოვნებით.

წამლობა „606“-ით

1035

კაბილის

ექიმი ა. გ. ხოლოდაშვილი

იღებს ავადმყოფებს **ბებასთუმანში.**

ექიმი ნ. ნ. ჯავახიშვილი

ორდინატორად ნამყოფი კიევის ნერვების კლინიკაში. იღებს ნერვებით ავადმყოფებს საღ. 6—7 ს.-მდე. ჩუქურთმიშვილის ქუჩა, № 12. **იქვე გამართულია ელექტრონას სამკურნალო კაბინეტი.** 408

ექიმი ვ. მუსხელიშვილი

1 მარიამობისთვიდან მიიღებს ავადმყოფებს დილის 9—11½ საათამდე. დიდი მთავრის ქუჩა № 67.

ექიმი ა. შ. ჭიქელაძე

15 ივნისიდან მიიღებს შინაგან და ბავშვთა სნეულებიან ავადმყოფთ ყოველ დღე საღამოს 5 ნახ. საათიდან 7 საათამდე ახალ ბინაზე—მიხაილოვის პროსპექტი № 117. ტელეფონი 816.

საბურთალოზე

მშვენიერ ალაგას

ახლად აშენებულ ეკლესიისა და დიდუბის მომავალ ხიდის მახლობლად დაიბრა 20 დესეტინა მამული და იყიდება წვრილ ნაწრებად ხელ-მისაწვდენელ ფასებში.

მსურველთ შეუძლიანთ მიჰმართონ ოლღას ქუჩაზე, სახლი № 6, სოლომონ ივანეს ძე თაქთაქიშვილს, დილის 8 საათიდან ნაშუადღევის 3 საათამდე. საღამოს 5 საათიდან 8 საათამდე. უმორჩილესად ვთხოვთ მიწის მყიდველებს, რომ **თავის დროზე შემოიტანონ დარჩენილი ვალი,** თანაბმად ჩვენგან მიცემულ კვიტანციისა. წ. 1220

ელექტრონის და რენტგენის სამკურნალო

მის. გედევანიშვილისა

ავადმყოფებს იღებს ყოველ-დღე კილ. 12—1 ს., საღამოს 6—7 ს., გაშინჯვა და გადადება რენტგენი. სხივებით. ვერა, ყორღანოვის ქ. № 20. წ. 1023

ექიმი ი. ი. ბერიშვილი

სწამლობს **საშარდე** ორგანოთა, **ათაშანგისა** დ **კანის** ავადმყ.; **ვასსერმანის** რეაქციით იკვლ. ათაშანგ. მოწამლ. სისხლს. მიღება ნაშუადღ. 3 — 5½ ს. ელისაბედის ქ., № 94, კიროჩნი ქუჩის ახლოს, საფოსტო განყოფ. პირდაპირ. 102

ექიმი ა. ნ. დიასამიძე

კანისა და ვენერიულ ავადმყოფებს იღებს ყოვ.-დღე ნაშუადღ. 2—3 ს. საღამ. 6—7 ს. ხუთშაბ. მხოლოდ დილ. 8—9 საათ. კვირ. ავად. არ იღებს. მოსკოვის ქ., № 3, სახ. გაბაშვილისა.

ნარკვევი

(ჟურნალ-გაზეთებიდან)

„დენ“-ში დიდი პესიმიზმი გამოუწვევია კიევის სრულიად რუსეთის კოოპერატორთა კრების მიმართ მთავრობის რეპრესიებს. გაზეთი ამბობს, ვეებერთელა კრების შემადგენელობის უმეტესობა ზომიერი მიმართულებისაა და არავითარ შიშს არ იწვევს; მიუხედავად ამისა, მთავრობამ სარეპრესიო ზომა უკვე განახორციელა. გაზეთს მოჰყავს ცნობა, რომ აკრძალეს კრებაზე „ლუჩისა“ და „პრავდას“ გაყიდვა, მაგრამ რა შუაშუა საკოოპერაციო ლიტერატურა, როდეს ლოღიკის ძალით აკრძალესო. თუმცა გაზეთი იქვე დასძენს:

„ლოღიკა და შიში ვერაფერი ამხანაგებია. კოოპერატიულმა კრებამ კი ადგილობრივი ადმინისტრაცია ძლიერ შეაშინა, ვაი თუ რამე მოხდესო“.

არც გასაკვირია შიში ისეთ ადმინისტრაციისა, რომლის წარმომად გენელიც ლექციებს მოხსენებიდან ვერ არჩევს და ორატორს სიტყვას მხოლოდ იმიტომ აწყვეტინებს, რომ, მისი აზრით, წაკითხული მოხსენება კი არა, ლექციაა.

***

„რული“ გადმოგვცემს, რომ ხულიგანობის წინააღმდეგ საბრძოლველი კანონ-პროექტი გაგზავნილი იყო სინოდში, სინოდმა განძარტა, რომ

„ხულიგანობა ხალხის სულიერ ავადმყოფობას შეადგენს. ამიტომ საჭიროა მისი განკურნება. რადგანაც ეს ასეა, საჭიროა ენერგიული ზომების მიღება“...

და უწინარეს ყოვლისა კი...

„მღვდელ-მსახურთა ჯამაგირების მომატება“...

განმარტება მეტია!!..

ახალი ამბავი

ტფილისი

წმ. თამარ მეფის ხსოვნა. როგორც მკითხველებმა იციან, წელს 700 წელიწადი შესრულდა, რაც საქართველოში წმ. თამარი მეფობდა. იუბილეს გადახდა ვერ მოხერხდა სხვა და სხვა მიზეზის გამო. ამის შემდეგ რამდენიმე სასულიერო და საერო პირმა ყოვლად სამღვდელო ანტონის, გორის ეპისკოპოსს, საერთო თხოვნა მიართვა წმ. თამარ მეფის ხსოვნის რითიმე აღნიშვნის საჭიროების თაობაზე. მთხოვნელნი აღნიშნავდნენ, რომ საჭიროა, ტფილისში აგებულ იქმნას წმ. თამარ მეფის სახელობის ტაძარი რაც მათის აზრით შესაფერი უკვდავი ძეგლი იქნება წმ. თამარის დვაწლ-მოსილობისა და ამის გამო სთხოვდნენ, ეპისკოპოს ანტონის, ეკისრა ამ საქმეში შესაფერი თაოსნობა. სასურველია ვიცოდეთ, რა მდგომარეობაშია ამ ჟამად ეს თხოვნა.

სეირნობა. დღეს 10, ხვალ 11, და ზეგ 12 აგვისტოს, მუშტაიდის ბაღში გაიმართება სეირნობა სარფუხის ქართულ სახალხო წარმ. მმართ. წრის თანხის გასაძლიერებლად. ეს წრე აშენებს საკუთარ აუდიტორიას და ფულს ამისათვის სჭირდება.

უბედური შემთხვევა. გუშინ, დილით, ნავთლუღიდან ქალაქში სადარაჯოდ მოდიოდნენ ჯარის კაცნი უნტერ-აფიცრის მეთაურობით. ისინი რკინის გზის ლიანდაგით მოდიოდნენ. მათ შეეხეჭა წინ ტფილისიდან ნავთლუღისაკენ მიმავალი მატარებელი უკანიდან კი წამოეწიათ ნავთლუღიდან ტფილისისაკენ მომავალი მატარებელი. ჯარის კაცებმა ლიანდაგიდან გადასვლა როგორც იყო მოასწრეს, უნტერ-აფიცერს მატარებელმა მოასწრო და ფეხი მოსწყვიტა და თავი საშინლად დაუსახიჩრა. გონება-დაკარგული უნტერ-აფიცერი ბიხეილის საავადმყოფოში წაიყვანეს.

პოლიტეხნიკუმი. მთავარმა საპოლიტეხნიკუმო კომიტეტმა 8 აგვისტოს კრებაზე 1,000 მან. გადასდო ნავთლუღისა და საბურთალოს მიწების გამოსაკვლევად საჭირო ხარჯების დასაფარავად. მიწების ყოველ-მხრივ გამოკვლევა სექტემბრის პირველ რიცხვებისთვის დასრულდება.

ქალაქის მოურავი ა. ი. ხატისოვი ტფილისს 11 აგვისტოს დაბრუნდება კისლოვოდსკიდან, სადაც დასასვენებლად არის წასული. ა. ხატისოვი დასასვენებლად 1 სექტემბრამდე უნდა ყოფილიყო, მაგრამ ქალაქის გამგეობამ შეიტევისეულ სახლის გამო მოულოდნელად დეპეშით გამოიწვია.

შეთევისეული სახლი. შეფის მოადგილის თანამდებობის აღმასრულებლის გენერალ ნ. პ. შატილოვის განკარგულებით მეფის მოადგილის სამმართველოს სატეხნიკო სათათბირომ დაწვრილებით დაათვალიერა შეთევისეული სახლი, გადასინჯა მისი გადაკეთების პროექტი და იმ დასკვნამდე მივიდა, რომ შენობა მესამე სართულს ვერ დაიპერს და საჭიროა გოლოვინის პროსპექტის მხრით მთელის შენობის საძირკვლიანად დანგრევა. გუშინ ამის გამო გენერალმა შატილოვმა წინადადება მისცა ქალაქის გამგეობას, დაუყოვნებლივ შეუდგნენ შენობის დანგრევას.

საბირჟო ცნობები. 8 აგვისტოს ტფილისში შეთანხმება არ მომხდარა. პროცენტიან ქაღალდების ფასი შემდეგი იყო: ტფ. ქალაქის საკრედიტო საზოგადოების 5% ობლიგაციებისა: აფასებდნენ—85 მან. 10 კ., აძლევდნენ—84 მან. 45 კ., ტფ. სათავად-აზნაურო საადგილ-მამულო ბანკის 5% გირავნობის ფურცლებისა: აფასებდნენ—83 მან. 25 კ., აძლევდნენ—82 მან. 65 კ. და ქუთაისის სათავად-აზნაურო საადგილ-მამულო ბანკის 5% გირავნობის ფურცლებისა: აფასებენ—81 მან., აძლევდნენ—80 მან. 15 კ., და ტფ. საკომერციო ბანკის აქციებისა: აფასებდნენ—340 მან., აძლევდნენ—325 მ. სახელმწიფო მომგებიან ბილეთების საკურსო ნორმა შემდეგი იყო: პირველ სესხის ბილეთებისა—426 მან., მეორისა—353 მან., 50 კ. და მესამისა—315 მან. 50 კ.

ბიბლიოთეკა. გუბერნატორმა ნება დართო ქ. შ. წ.-კითხვის გამავრც. საზოგადოებას, გახსნას სიღნაღის მაზრის სოფელ ქვემო მაჩხაანში უფასო ბიბლიოთეკა-სამკითხველო იქაურ სკოლის მასწავლებლის ი. ი. მენთეშაშვილის პასუხისმგებლობით.

„ნაკადული“ რედაქციამ მიიღო საყმაწვილო ჟურნალ „ნაკადული“-ს მორიგი ნომრები: მოზრდილთათვის (№ 6) შემდგის შინაარსით:

1—ყვავილებში სურათი. 2—სურათი,—ლექსი ი. სიხარულიძისა. 3—ფარნაოზ მეფე—ისტორიული მოთხრობა, (დასასრული ივ. როსტომაშვილისა. 4—შეხვედრა,—დ. თურდოსპირელისა. 5—უძველეს დროის ბაგშვის თავგადასავალი,—მოთხრობა ე. დერვილისა, (გაგრძელება) თარგ. მარიამ იაშვილისა. 6—სტეფანეა შვილი,—(დასასრული) თარგ. მ კლიმიაშვილისა. 7—წიგნის ფურცელი,—რუსულით ნ—ისა. 8—შედარებითი ანატომიიდან აღებული ფაქტები,—შემდეგი გ. ანთელიძისა. 9—გასართობი: შარადა და რებუსის აღსნა.

მცირე წლოვანთათვის შემდეგის შინაარსით; 1—ჩემია,—სურ. 2—ბეჟითი ლადო, ლექსი ი. სიხარულიძისა. 3—ლამაზა,—ლექ. იმნაძისა. 4—ჩიტ-ბელურა,—ხალხური ზღაპარი გალექსილი, გაგრძელება სტეფ. ძიმისტარი, შვილისა კორტოხა. 5—დათვი და ბავშვი,—როზერტისა (თარგმ.) მაგიტასი. 6—მკითხველის წერილები. 7—გასართობი: გეოგრაფიული ამოცანა, შარადა, რებუსი და აღსნა.

საზოგადოებანი და კრებები

ქართველთა შორის წ.-კითხ. გამარც. საზოგადოების გამგეობა უკვე შეუდგა საზოგადოებისა და მის განყოფილებათა 1912 წლის მოქმედების ანგარიშის შედგენას. წლიური კრება საზოგადოებისა შემოდგომაზე იქნება მოწვეული. 1912 წ. საზოგადოებას ჰქონია სულ 19 განყოფილება, რომელსაც ჰყოლია 20,040 წევრი. ყველა, განყოფილებას საწევრო ფული შემოსვლია 6,511 მან., ხოლო განყოფილებათა მთელი შემოსავალი 1912 წელს უდრიდა 33,646 მან.

ახალ კლუბის. წევრთა საზოგადო კრება 8 აგვისტოს მოხდა პ. ა. გოთუას თავმჯდომარეობით. კრებამ მსჯელობა იქონია კლუბის საზამთრო შენობის მოწყობის თაობაზე და საჭიროდ სცნო შენობის გაფართოება. ამ აზრით გადასწყდა, კლუბას საჭიროებისთვის ქარვასლაში აიღონ ორი მაღაზია და შესაფერად გადააკეთონ. ამ საქმისთვის კლუბმა 11,000 მან. გადასდო. ამის შემდეგ კრებამ დაადგინა, 1 სექტემბრიდან 1 იანვრამდე იყოლიოს ორკესტრი, 24 კაცისაგან შემდგარი (ამ ჟამად ორკესტრში 50 კაცია) და მისცეს ოთხს თვეში 9,000 მან., თვეში 2,250 მანეთი—კლუბის ახალ წევრთა და მუდმივ მოსიარულეთა არჩევნების შემდეგ დამსწრეთ ა. ი. კინიაძემა უჩვენა თვის ძიერ გამოგონილი ლოტოს სათამაშო აპარატი.

სასწავლებლებში

თავისუფალი ადგილი. ქ. შ. წ.-კითხვის გამარც. საზოგადოების გომარეთის სკოლაში მასწავლებლის ადგილი განთავისუფლდა. მსურველებმა თხოვნები წ.-კითხვის გამგეობაში უნდა მიიტანონ.

ქუთაისი

7 აგვისტოს ღამით, ქუთაისის საგუბერნიო სატუსალოში ჯარი გაიწვიეს. მეორე დღეს გამოირკვა, რომ ტუსაღ საყვარელიძეს ბორკილები გაეტეხა. როცა ციხის ადმინისტრაციას ხელახალი ბორკილების დადება განუზრახავს, მას წინააღმდეგობა გაუწევია და ყვირილი დაუწყია: „მომკლესო“. ამას ტუსაღების არეულობა გამოუწვევია, დაუწყიათ კარების მტვრევა. ტუსაღები ჯარის ძიყვანის შემდეგ მალე დაუმშვიდებიათ.

შორაპნის მაზრაში ს. კლდიეთში ამ დღეებში ნახეს მოკლული ადგილობრივი გლეხი ბუხრაშვილი, დამნაშავე ჯერ არ აღმოუჩენიათ და არც მკვლელობის მიზეზია გამორკვეული.

ჭიათურა

ჭიათურის ქართულ დრამატიული საზოგადოების გამგეობა უკვე შეეკრა პირობით და სეზონისათვის მიიწვია რეჟისორად კ. ანდრონიკაშვილი და მსახიობად ქ-ნი ქილარჯიშვილი. სეზონი დაიწყება სექტემბრის პირველ რიცხვებში.

ქურნალისტის დღიური

141.

კლუბის ბოგდიხანები.

არ ვიცი სხვები რას იტყვიან, მაგრამ მე რომ ახალ კლუბში შევდივარ, პირველადვე მამასახლისები მეცემიან თვალში. ძნელია პროფესიონალი ჟურნალისტის ხვედრი. იგი იძულებული ხდება ჰხშირად ისეთს რამეს მიაქციოს ყურადღება, რასაც სხვა არავითარ ყურადღებას არ მიაქცევდა. მაგრამ ეს არა კმარა. ჟურნალისტი მოვალე ჰხდება სხვასაც დაანახვოს ის, რაც ყოველდღიურ ცხოვრების ქარ-ტეხილში შეუმჩნეველი რჩება. ამიტომ ნუ მიწყენს მკითხველი, თუ მის ყურადღებას მივაქცევ ზოგიერთ წვრილმანებზე,

რომელთაც ფრიად დამახასიათებელი მნიშვნელობა აქვთ.

ახალი კლუბის მამასახლისებზე ვლაპარაკობდი. როგორც მოგეხსენებათ, მამასახლისები კლუბის ხელმძღვანელები არიან. უეჭველია ბევრი თქვენგანი ნახავდა, როგორის გატაცებით „ხელმძღვანელობენ ეს მამასახლისები კლუბს და როგორის საკუთარის ღირსების პატივისცემით აძლევენ განკარგულებას. ნამდვილი ბოგდიხანები გეგონებათ. აი, მაგალითად, ერთი ამ ბოგდიხანთაგანი წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების სეირნობის გამართვის დროს რიხიანად იძახდა: „სანამ მე კლუბის მამასახლისი ვარ, წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოება კლუბის ბაღს თვალითაც ვეღარ ნახავსო“. მოსეირნე ხალხს. თურმე, ბაღი გაუფუჭებია. შემთხვევით გვერდით ვიდექი და ეს სიტყვები რომ გავიგონე, გამეცინა: ბოგდიხანია, ბრძანება გასცა-მეთქი. მეორე შემთხვევაც მახსოვს, სტუმრები ცეკვავდნენ. გაისმა მამასახლისის რიხიანი ხმა: შეაჩერეთ მუსიკა! მუსიკა შეაჩერეს. რა ამბავია? რა მოჰხდა? „ცუდადა ცეკვავენ, არ შეიძლებაო“. წავიდ-წამოვიდა მხიარულად მოკისკისე ახალ-გაზდობა. მე ისევ მეცინებოდა: ესეც ბოგდიხანია, ესეც ბრძანებლობს მეთქი. არ გავიდა დიდი ხანი და მესამე შემთხვევას შევეხეჩე. სტუმრები ცეკვავდნენ. წვიმა წამოვიდა. ხალხი საცეკვაო დარბაზს მოაწყდა. მამასახლისი ვახშმობდა. წვიმამ რომ დაუშინა, თავისი მაგიდა საცეკვაო დარბაზის თითქმის შუა გულ-ადგილას გამოჰიმა. როდესაც დირიჟორმა ეს შინიშნა, რიხიანად დაუწყო ლაპარაკი, ალბად ეუბნებოდა, ეგ თქვენი საქმე არ არის, ხომ ხედავთ გახშმსა ვსჭამო. მინდოდა დირიჟორთან მივსულიყავი და მეთქვა: ყმაწვილო, თავი დაანებეთ, ეგეც ბოგდიხანი არის მეთქი.

კიდევ ბევრი ამისთანა ამბები შემეძლო ჩამომეთვალა, მაგრამ ცოტა არ იყოს მეშინიან. ჯერ ერთი, შეიძლება მამასახლისებმა ჩემს წერილში რაიმე პირადი მტრობა და შეურაცყოფის სურვილი დაინახონ, მეორეც, ზოგიერთმა მათგანმა უცნაურად იცის ჯავრის ამოყრა: ბრძანებას გასცემენ, „სახალხო გაზეთს“ გაცალადებან ნუღარ მივცეთო. ერთხელ ასეთი ბოგდიხანური ბრძანებაც გაიცა ახალ კლუბში.

როგორც ხედავთ, ბრძანებისა და განკარგულების გაცემა კარგადა სცოდნიათ კლუბის მამასახლისებს: მაგრამ „მაგარიც“ ის არის, რომ განკარგულების გაცემა სწორედ იქ დაავიწყდებათ ხოლმე, სადაც საჭიროა. რამდენი ხანია ახალმა კლუბმა წერა-კითხვის გამავრცელებელ და საისტორიო-საეთნოგრაფიო საზოგადოებათა სასარგებლოდ განსაზღვრული თანხა გადასდო. აი რამდენი ხანი გავიდა მას შემდეგ, ორივე საზოგადებამ კლუბის კარები სიარულით გაუტალახიანა და ფულს კი ვერ ეღირსა. ერთი ამ საქმეშიაც გამოიჩინეთ ბოგდიხანობა, თქვე დალოცვილებო. **შინაური.**

ბინის საკითხი ტფილისში

„საოცრად იზრდება ტფილისი, ძალიან გაიწია“ მუდამ გაიგონებთ ხოლმე ისეთ საუბარს. მაგრამ განა ამით უკუთანა შეძლებისა და მით უფრო ღარიბ მცხოვრებს ეშველა რამე? არაფერი. პირიქით, ქალაქის გადიდების გამომწვევმა მცხოვრების რიცხვის გადიდებამ აქ ყველაფერი ისე გააძვირა, რომ ცხოვრება შეუძლებელი გახდა. სანოვაგესა და პირველ საჭიროების ნივთეულობაზე ბაას არ გავაგრძელებთ, შევეხებით მხოლოდ ბინის საკითხს: ვისაც კი ოჯახობა არა ჰყავს, და საქირავებ ბინის ძებნა არ დასჭირებია, იგი ვერას დროს ვერ წარმოიდგენს, თუ რა „სცილლა და ხარიბდა“ უნდა გაიაროს, სანამ ცოტაოდენ რიგიან ბინას იპოვიდეს ხელმისაწდომ ფასში.

ხუთი ოთახია, პატარეები, ორი ბნელი, ბევრი ნაკლი აქვს, მაგრამ მეტი რა გზაა—უნდა იქირაო.

— რა ეღირება?

— უკანასკნელი 75 მანეთი. თუ ორი ოთახიც ნათელია, მაშინ უფრო ძვირი.

შეშინებული მოქირავნე ბნელ ოთახებს მოიმიზეზიანებს:

— ორი ოთახი ბნელია!

— მაშ ეხლა 75 მანეთისათვის ოთახებში მზესაც ჩამოგიტან!... — გაჯავრებით გიპასუხებთ სახლის პატრონი და შემდეგ არც კი გელაპარაკება.

ქვედა სართულში სამი-ოთხი ოთახია; უკანა კედელი მიწაშია და სინესტეა. ამის აღნიშვნაზე სახლის პატრონი გაჯავრებული ამბობს:

— არ გეკადრებათ აი, თქვენმა მზემ. ცოტა დაიცადეთ, ესენიც ოთახები თუმნით უფრო ძვირი იქნება.

საბრალო დამქირავებელი კი დილის დილიდან სალამომდე და სწყევლის თავის ბედს, სახლის პატრონებს, ქალაქის ცხოვრებას, თავის სიცოცხლეს.

ჩვენი ხალხის დარიბი უმეტესობა, რომელთა წლიური შემოსავალი 300—400 მანეთს არ აღემატება, წელზე ფეხს იდგამს, რათა როგორმე რაიმე სახლს თავი შეაფაროს და ცოლშვილიც გამოჰკვებოს. ამათთვის, რასაკვირველია ორი ოთახის შოვნაც კი საძნელოა. ამ დროს კი სამი ოთახი, თუ ნათელია და სუფთა 35 მან.—45 მანეთამდე ადის ქალაქის განაპირებში. რა უნდა ჰქნას ღარიბებმა, რომელნიც ისეთ მდგომარეობაში არიან ჩაცვივნულნი, რომ ნატრობენ: „რადა ვსცხოვრობთ კულტურულ საუკუნოებში, სად არის ის დრო როცა ადამიანები ველურები იყვნენ, „ცის ქვეშა“ სცხოვრობდნენ და ბინის ძებნა არ უხდებათო“.

მაგრამ რა არის მიზეზი ბინების ასეთი გაძვირებისა. თუ პეტერბურგსა, მოსკოვში, ადესაში და სხვა ქალაქებში შეიძლება 30—40 მანეთად სამი კარგი ოთახის შოვნა წყლით და შეშით, ნუ თუ ტფილისში ბინები ამ ქალაქებზე ძვირი უნდა იყვნეს? რასაკვირველია ყველა მიზეზების გამორკვევას ჩვენ არ გამოვუდგებით. მხოლოდ ჩვენ გვაინტერესებს ერთი გარემოება: ის გულგრილობა, რომელსაც ამ საპირბოროტო საკითხისადმი ჩვენი ქსლაქის გამგეობა იჩენს, არავითარი ზომა, ბაასც კი არა ყოფილა ამის შესახებ. ნამდვილად კი ყველაზე მეტი ყურადღება ამ საქმეს სწორედ ქალაქის თვითმმართველობამ უნდა მიაქციოს. ბინის საკითხი საპირბოროტო საკითხადაა გადაქცეული არა მარტო ტფილისში, არამედ ყველა დიდს ქალაქში. იქ ზომებსაც იღებენ. იმუშავებენ ათასნაირ გეგმებს ბოროტებასთან წესიერ ბრძოლის საწარმოებლად. ბინის სივიწროვესთან ბრძოლა ყველა მუნიციპალიტეტების ერთი უმთავრესი საქმეთაგანია. იკვლევენ ბინის სივიწროვის მიზეზებს, სცდილობენ შეიმუშაონ პრაქტიკული ზომები და სხვა.

აღარაფერს ვიტყვით ისეთს ზომაზედ, როგორიც არის ქალაქის ხარჯით იაფ ბინების გაშენება. ეს ზომა ჯერ-ჯერობით სრულიად მიუწდომელი დარჩება ჩვენი ჯიბე-გამოცარიელებულ საქალაქო თვითმმართველობისთვის. **კორდელი.**

დედააზრი ქალთა მოძრაობისა

(ბიკერმანის წერილიდან)

ქალი ებრძვის კაცს, ხოლო კავშირი ამ ორს მებრძოლ არსების შორის მჭიდროა და სამარადისოდ დაურღვეველი. ეს კავშირი უფრო მჭიდროა, ვიდრე კავშირი პატრონსა და მუშას შორის, მიწის-მუშას და მიწის შორის, მშობლებსა და შვილებს შორის. განა შესაძლებელია თანასწორობა ასეთ მჭიდრო კავშირის დროს, შესაძლებელია განუყრელი ერთობა ისე, რომ ერთს არ ჰქონდეს გადამეტებული უფლება? ან ბრძოლა ქალისა მამაკაცთან, ძვლავე ბრძოლა ორის გაერთებულის არსების ფარგალში არ განუმზადებს დიდ განსაცდელს კაცობრიობას? ეს კითხვები ძალაუნებურად ებადება ადამიანს, როცა უკვირდება ქალთა მოძრაობას.

უძველეს დროიდან, როცა ველური, ხადირსავით დაიჭერდა ქალს და შეთოკილს წაათრევდა სახლში, ჩვენს დრომდე ქალის და კაცის თანასწორობა არ ყოფილა. მამაკაცი გაბატონებული და ამის შედეგი ჩაფლულია ჩვენი ცხოვრების ყოველს ნაკუწში. იცვლებოდა სახე ქალის დამოკიდებულობისა, მაგრამ იგი მუდამ იყო. ჯერ ბატონი ყავდა ქალს, შემდეგ გაუჩნდა ოპეკუნი, ოპეკუნობაზეა (მზრუნველობაზეა) აგებული ოჯახის წყობილება, ამაზეა დამკვიდრებული ქალის და კაცის ურთიერთობა საზოგადოებაში. ის ქალურობა, რომელსაც შეაქებენ მგოსნები კეთილხმოვან ლექსებით და მშვენიერ პროზით, არსებითად არა მარტო სილამაზე და სინაზეა, არამედ სისუსტეცაა, და სადაც სისუსტეა, იქ ოპეკაცაა, მზრუნველობა.

მზრუნველობამ არა თუ მოსპობა თავისი დრო, იგი თანდათან იზრდება და იკავებს ქალის მონობის ადგილს. ის ფრთხილი განვითარებული დამოკიდებულობა ქალთან, რომელიც განვითარდა საშუალო საუკუნოების რაინდობის დროს, დღეს გადადის მდაბალ წრეებში და უფრო და უფრო ვრცელდება. ნოქარი და მკერავი ქალი—დღეს რაინდი და ქალბატონია, წინად თუ ქმარი, როგორც ძლიერი არსება სცემდა ცოლს, დღეს იგი თავაზიანად მიაწოდებს ხოლმე ცოლს წამოსასხამს. აწ წვრილმანებში გამოიხატება ჩვენი ცხოვრების წესწყობილების შეცვლა.

მდაბიო ადამიანს უნდა, ისეთი იყოს ქალი, როგორიც შექმნა მაღალი წრეების ცხოვრებამ, არა მონა, არამედ მზრუნველობით დაფარული ცხოვრების სიმწვავისა და შრომის ტვირთისაგან. მაშინ როდესაც საშუალო წრეების ქალი უფრო და უფრო ეწაფება შრომას, მუშათა წრეებში იმას სცდილობენ, რომ რაც შეიძლება სრულიად გაანთავისუფლონ ქალი სავალდებულო მუშაობისაგან ოჯახის გარეშე. სადაც კი ქირა ნებას აძლევს, ქმარი სიამოვნებით უარს ამბობს ცოლის დახმარებაზე და უნდა, რომ ცოლი ოჯახს უყვიდეს მხოლოდ, იყოს კმაყოფილი, სუფთა და მართალი,—ეს ოცნებაა ყოველის მუშის, რომელიც მთლად არ დაუბეჩავებია გაჭირვებას, თუ ამას მიაღწია, ეს მისი სიამაყეა და ბედნიერება.

ოჯახს შემოსავალს უნდა აძლევდეს ერთ-ერთი წევრი, ხოლო რომელი წევრი ოჯახისა უნდა იბრძოდეს არსებობისათვის—მამაკაცი თუ დედა-კაცი? ამის პასუხი თვითონ ბუნებამ ბოგუცა წინასწარ. ქალი მეტი ტანჯვით ატარებს შვილებს, შობს ტანჯვით, ასაზრდოებს, მაგრამ იგი ცუდი მრჩენელი იქნებოდა ოჯახისა. ბას შეუძლიან მარტო თანამშრომლობა და ისიც ზოგიერთ შემთხვევაში. თუ ქალს საერთო შრომის ფარგალში ჩავაბამთ, თუ დავაკისრებთ საერთო ტვირთს გარდა იმისა, რაც დაკისრებული აქვს თვით ბუნებისაგან, მაშინ ჩვენ დავუბრუნდებით ქალთა მოწონებას პირველყოფილ დროებას, და რამდენად ეს დღეს არსებობს მდაბალ წრეებში, იმდენად სამწუხაროა და საუბედუროო.

ქალს არ შეუძლიან შრომაში გაუთანასწორდეს კაცს, მაგრამ მათი თანასწორობა შეუძლებელია თავისუფლებაშიც. ერთმა ჭკვიანმა განათლებულმა ქალმა, რომელიც საკუთარის შრომით ცხოვრობდა, სთქვა: ქალი კაცს მაშინ გაუთანასწორდება, თუ მამაკაცები შობენ ვაჟებს და დედაკაცები—ქალებს. ქალი დაბადებიდან არაა თავისუფალი და რაც უნდა უფლებები მიანიჭოთ, მამაკაცსავით ვერ განახორციელებს თავისუფლებას სინამდვილეში. ქალი იბადება დაჩაგრული და ესაჭიროება მზრუნველი, მომვლელი, დამხმარე. ნურავინ მიგვითითებს იმაზე, რომ დღეს მრავალ დარგში მამაკაცებთან ერთად ქალებიც მუშაობენ. ეს ძველი მოვლობის ნაშთია და განვითარება მას სრულიად მოსპობს, რადგან გზა განვითარებისა არის გზა ქალმონობისაგან ქალბატონობისაკენ.

იტყვიან: თუ სრული გათანასწორება მოუხერხებელია, საუკუნოებით დამყარებულ საზოგადოებრივს წესებს რისთვისღა ამხობთო? ვუპასუხებთ: ეს წესები დიდი ხანია დარღვეულია. საერთო ცხოვრება მეტად გაიზარდა, საზოგადოების ყოველი წევრი ჩაბმულია საერთო ფერხულში, ერთი მეორეზეა გადაჭედილი, განმარტოება და განცალკევება მოისპო, ერთი ნაწილი მეორეში გადადის, ერთი მეორეს ეჯახება. ეხლანდელი კულტურა ყველას ამოძრავებს და ამ საზოგადო მოძრაობაში დიდი ხანია ჩათრეულია ქალი. იგი ცხოვრობს საერთო ცხოვრებით და ამით უკვე გადაკრილია მისი უფლებაც მას სწყურიან, მონაწილეობა მიიღოს საერთო სცხოვრების მოწყობაში და წყურვილი უნდა დაუკმაყოფილდეს, უნდა მიენიჭოს უფლებრივი თანასწორობა. ქალის ბრძოლა ამ თანასწორობისათვის, ქალთა მოძრაობა მხოლოდ ერთი წამია კაცობრიობის საერთო მოძრაობისა და განვითარებისა. ქალი შეიქმნა წევრი საზოგადოებისა, იგი მონაწილეა ცხოვრებისა, მაშასადამე ეს მოვლენა უნდა დაკანონდეს, უფლება ქალისა უნდა აღიარებულ იქმნას.

თუ ბუნებამ მიანიჭა ქალს ერთნაირი უთანასწორობა, ეს უკანასკნელი უფრო კი არ უნდა გამტკიცდეს და გაღრმავდეს. პირიქით, საზოგადოებრივი განვითარება მოითხოვს, რომ ბუნებისაგან მიტანილი უთანასწორობა ქალსა და მამაკაცს შორის ხელოვნურად ლიკვიდირებულ იქმნას. ქალი ბუნებისაგან ნაკლებ ძლიერია, ბ. ჟორდანიას მიერ შექმნილი-გამოგონილი და არა ნამდვილი ცხოვრება საქართველოს ძველი ხანისა, რომელიც საინტერესოდ „გვისურათებს—როგორც არჩილი ამბობდა—ჩვენი წარსული დროის ხასიათს და ვითარებას. ჩვენს წინ რთული სამოქალაქო წესწყობილებაა, განვითარებული ცხოვრებაა თავის სპეციალურის ორგანოებით, ჩვენ წინ დიფერენციაციაა საზოგადოებრივ ფუნქციებისა და ორგანოებისა, რაიცა მაჩვენებელია მოქალაქობრივ წარმატებისა. ჩვენი ისტორიის ამ ხანაში ველუროობას და ბარბაროსობას ადგილი არ აქვს, ეს უკვე ცივილიზაციის ხანაა.[5])

სხვა და სხვა მიზეზების გამო, რომელთაც გაიკვლევა ჩვენს საქმეს არ შეადგენს აქა, საქართველოს ქვედახურელად განვითარება შეუძლებელი შეიქნა. „ცხოვრების განვითარება სწორხაზიანობით ისევ ელობას არასოდეს არ წარმოადგენსო“—ამბობდა არჩილი და მართლაც, საქართველოს კულტურა ისევ დაეცა, დაეცა არა იმიტომ, რომ საქართველოდან აიბარგნენ, დაამტვრიეს და დამსხვრიეს გაშენებული ქალაქები და საქმები ევროპელმა, არამედ ჩვენი კულტურა ევროპის კულტურასთან ერთად დაეცა, რაიცა უმთავრესად განვითარდა მე XIV—XV-საუკუნეში, როდესაც ევროპა-აღებ მიცემობის მიმართულება სრულიად შეიცვალა ერთის მხრივ ველურ ხალხის ზედ-გავლენით და მეორე მხრივ ახალ სავაჭრო გზის აღმოჩენით.

საქართველოს ძველი კულტურის დაცემა ერთის ხელის დაკვრით, უკვე არ მომხდარა როგორც ამას

[1]) იხ. „ხახ. გაზ.“ № 964.

[2]) გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად უნდა ვაღიაროთ, რომ მარქსს საითაც არ გამოუკვლევია ეგრედ წოდებული თეორია ეკონომიურ ცხოვრების განვითარებისა თავის ხიფეზურებით: ამ უკანასკნელ ხანში ამ მხრივ დიდი ნაბიჯია გადადგმული მეიერის, ბიუხერის, ზომბარტის და განსაკუთრებით პეტრე მასლოვის მიერ, რომელმაც მეტად საინტერესო თხზულება გამოიკვლია ამ საგნის შესახებ 1911 წელს.

[3]) არჩ. ჯორჯაძე ტ. 1, გვ. 189.

[4]) ibid.

[5]) არჩ. ჯორჯაძე ტ. 1 გვ. 104—105.

ეკონომისტი— არჩილ ჯორჯაძე

2 *)

კრიტიკულად შემუშავებულ მსოფლმხედველობით აღჭურვილი არჩილ ჯორჯაძე იწყებს საქართველოს ეკონომიურ ცხოვრებაზე საუბარს, პოლემიკა-ბრძოლას. საკითხავია, რა შეხედულებას ანვითარებდა ამ ბრძოლაში არჩილ ჯორჯაძე? რა აზრებს იცავდა, საით მოგვიწოდებდა?

საქართველოს მთელი ეკონომიური ცხოვრება, ძველიდგან დაწყებული თანამედროვე ხანამდე არჩ. ჯორჯაძეს შესწავლილი ჰქონდა. ის საზოგადოდ არ იყო მიჩვეული გაურკვევლობას და ამიტომ ჩვენს მწერლებს ხშირად აყვედრიდა: როდესაც იბრძვით და აზროვნობთ, **ყველა არსებულ ნაწერებს**[1]) უნდა გაუწიოთ ანგარიშიო. თვითონ ჯორჯაძე ამ მხრით იდეალური პიროვნება იყო. ყოველი თხზულება საქართველოს ეკონომიური ცხოვრების შესახებ მას შესწავლილი და გაცნობილი ჰქონდა. პირველი, მეორე თუ მესამე წყაროები მის ნაწერებში უხვად არის გამოყენებული; ჯორჯაძე ხშირად სარგებლობდა აგრეთვე იმ მასალით, რომელსაც პირდაპირი კავშირი არა ჰქონდა ეკონომიკასთან, როგორც მაგალითად ჩვეულებებს, ზეპირ-გადმოცემებს, საგლეხო თუ სათავად-აზნაურო გუჯრებს, ნაშთებს და ყოველგვარ ლინგვისტიურ თუ ეთნოგრაფიულ მასალებს, რომელთაც კრიტიკულად განხილვა და მეცნიერულად დამუშავება ძესაძლებლად ხდიდა ცხოვრებაზე მთლიან შეხედულების შემუშავებას.

საქართველოს ძველი ცხოვრების გაგებაშიაც ის კრიტიკულად მოაზრე პიროვნება იყო. დოგმატიკას და უკიდურესად განსაზღვრულ კლასიფიკაციას არ. ჯორჯაძე არ ინელებდა და ამიტომ, კონკრეტიულ მასალებით შეიარაღებული, ებრძოდა იმ ყალბ შეხედულებას, რომელსაც მარქსისტულ სქემის თანხმად ანვითარებდა ჩვენში ნოე ჟორდანია. ნოე ჟორდანია პირადებით აღიარებდა, რომ საქართველოს მეურნეობრივი (**хозяйственный**) განვითარება სწარმოებს იმ სქემის მიხედვით, რომელსაც იღებდა კარლ მარქსი, ან, უკედ, მარქსის სკოლა.[2]) პირველყოფილი მდგომარეობა, ფეოდალიზმი და კაპიტალიზმი—აი საფეხურები, რომლის მიხედვით განვითარდა და ვითარდება საქართველოს ეკონომიური ცხოვრება და ამ სქემას ბ-ნ ჟორდანია ისე უკრიტიკოდ, ისე დოგმატიურად იყენებდა, რომ თვით რეალურ ფაქტებს საქართველოს ძველი ეკონომიური ცხოვრებიდან უყურადღებოდ სტოვებდა. ნ. ჟორდანია ეკონომიურ ცხოვრების განვითარებას ქედუხრელ პროგრესს უმორჩილებს, არჩილ ჯორჯაძე კი იღებს პრინციპს ევოლიუციისას, მაგრამ ის აქაც ფრთხილი და წინდახედულია. „მართლაც-ამბობს ჯორჯაძე-ჩვენი ისტორია პროგრესისაკენ ძისწრაფების სწორ ხაზს სრულიად არ წარმოადგენს, ხაზი არსად არ სწყდება, ხოლო იგი ათასგვარად იკლაკნება და იგრიხება და ამრიგად ვითარდება, რთულდება და წინ ძიდის[3]) ამიტომ არჩილ ჯორჯაძე შეესაძლებლად სცნობდა ჩვენს ცხოვრებაში ყოფილიყო ხანა დაქვეითებისა და უკან დაწევისა[4]) მართლაც, საქართველოს ძველი ეკონომიური ცხოვრება ამ დებულება-აზრის სრულ სიმართლეს წარმოადგენს; ჯერ კრისტეს დაბადებამდე ევროპასა და აღმოსავლეთის ურთ-ერთ შორისო კავშირი, აღებ-მიცემობა ერთიანად აყვიავილ-ხვავილებდა საქართველოს ცხოვრებას, რომელიც უცხო ძვეყნების მოძრაობის ზედ-გავლენას განიცდიდა და მით მოძრაობაში მოდიოდა. ქალაქების გაშენება, სავაჭრო ცენტრების დაარსება, საღებ-ძიცემო სახლების, ბირჟების, ქარხნების, სამრეწველოების, სახელოსნოების და სხვათა წარმოება ქართველ ხალხის ძველ ცხოვრებას მეტის-მეტად აწვიხაურდება და დღეს მრავლად მოგვეპოვება იმის საბუთები, რომ ამ კულტურის მესვეურები და ჩვენში არსებულ ფაქტორია—ქალაქების გამშენებელნი იყვენ არა მარტო ბერძნები, რომაელხი, თუ სხვახი არამედ ვაჭრობასა და მრეწველობის ასპარეზე გამოდიოდნენ თვით ქართველნიც, რომელთაც ისტორიკოსნი სხვა და სხვა ქალაქებში ხედავდნენ სავაჭროდ წასულებს. ნოე ჟორდანია ჯორჯაძესთან კამათის დროს უარყოფდა საქართველოს ძველ კულტურის ასეთ სიდიადეს და ნათლადაც მათ ჯორჯაძის ზღაპრად. მაგრამ ჯორჯაძემ ამ ეტყველა საპასუხოდ აუარებელი კონკრეტული მასალა თავის თეზისის დასაცავად, რის შემდეგ ჟორდანია პირდაპირ იძულებული გაჰხდა ეწამა პირველყოფილ კულტურის არსებობა ჩვენში, ხოლო იმას-ღა ჩასჭიდა ხელი, რომ აღიარა: კულტურა ქართველობის ხელში კი არა, უცხოელების ქმნილება იყო, უცხოელები წავიდნენ, კულტურაც დაეცაო. ამ ხანის შესახებ საკმაოა ანა-ბანა იცოდეთ, რომ ბ. ჟორდანიას ეს მოსაზრება ყოველად უსაფუძვლოა და ის სრულიად ვერ არკვევს სინამდვილეს. აბა დააკვირდით ნამდვილ ცხოვრებას. ვინ იტყვის, უცხოელების კულტურა, თუ ეს კულტურა რომელიმე ხალხში ვითარდება, ამ ხალხზე გავლენას არ ახდენს. ჩვენში დღესაც მთელი კულტურა, აღებ-მიცემობა უმთავრესად უცხოელების ხელშია, დღესაც სამრეწველო საქმეები დაარსებულია ინგლისელების, ფრანგების, რუსების და სხვათა მიერ, მაგრამ ვინ იტყვის, რომ ამ კულტურულ მუშაობას ჩვენს ხალხზე გავლენა არ აქვს და მას ჩვენი ერის ძალები არ მოჰყავს მოძრაობაში? თუ ბერძნები და რომაელნი აშენებდნენ ჩვენში ფაქტორიებს, ქალაქებს, ნავსადგურებს, ხსნიდნენ მდინარეთა არხებს, აშენებდნენ ხომალდებს და სხ., ნუ თუ ყველა ამ საღმშენებლო საქმეებში არ ერეოდა მკვიდრი, ჩვენი ხალხის მუშა, ჩვენი უნარი, იარაღი, მიწა, წყალი? ნუ თუ ფაქტორიების გასაშენებლად შეიძლებოდა ყოველ მასალის ევროპიდან მოტანა, მუშებიც იქაურები იყვნენ, ხოლო ადგილობრივ ყოველისფერში ბოიკოტი ჰქონდა გამოცხადებული? მაგრამ ეს ხომ მართლა როდ ხდაპარია და ხდაპარი, ბ. ჟორდანიას მიერ შექმნილი-გამოგონილი და არა ნამდვილი ცხოვრება საქართველოს ძველი ხანისა, რომელიც საინტერესოდ „გვისურათებს—როგორც არჩილი ამბობდა—ჩვენი წარსული დროის ხასიათს და ვითარებას. ჩვენს წინ რთული სამოქალაქო წესწყობილებაა, განვითარებული ცხოვრებაა თავის სპეციალურის ორგანოებით, ჩვენ წინ დიფერენციაციაა საზოგადოებრივ ფუნქციებისა და ორგანოებისა, რაიცა მაჩვენებელია მოქალაქობრივ წარმატებისა. ჩვენი ისტორიის ამ ხანაში ველუროობას და ბარბაროსობას ადგილი არ აქვს, ეს უკვე ცივილიზაციის ხანაა.[5])

სხვა და სხვა მიზეზების გამო, რომელთაც გაიკვლევა ჩვენს საქმეს არ შეადგენს აქა, საქართველოს ქვედახურელად განვითარება შეუძლებელი შეიქნა. „ცხოვრების განვითარება სწორხაზიანობით ისევ ელობას არასოდეს არ წარმოადგენსო“—ამბობდა არჩილი და მართლაც, საქართველოს კულტურა ისევ დაეცა, დაეცა არა იმიტომ, რომ საქართველოდან აიბარგნენ, დაამტვრიეს და დამსხვრიეს გაშენებული ქალაქები და საქმები ევროპელმა, არამედ ჩვენი კულტურა ევროპის კულტურასთან ერთად დაეცა, რაიცა უმთავრესად განვითარდა მე XIV—XV-საუკუნეში, როდესაც ევროპა-აღებ მიცემობის მიმართულება სრულიად შეიცვალა ერთის მხრივ ველურ ხალხის ზედ-გავლენით და მეორე მხრივ ახალ სავაჭრო გზის აღმოჩენით.

საქართველოს ძველი კულტურის დაცემა ერთის ხელის დაკვრით, უკვე არ მომხდარა როგორც ამას

[1]) იხ. „ხახ. გაზ.“ № 964.

[2]) გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად უნდა ვაღიაროთ, რომ მარქსს საითაც არ გამოუკვლევია ეგრედ წოდებული თეორია ეკონომიურ ცხოვრების განვითარებისა თავის ხიფეზურებით: ამ უკანასკნელ ხანში ამ მხრივ დიდი ნაბიჯია გადადგმული მეიერის, ბიუხერის, ზომბარტის და განსაკუთრებით პეტრე მასლოვის მიერ, რომელმაც მეტად საინტერესო თხზულება გამოიკვლია ამ საგნის შესახებ 1911 წელს.

[3]) არჩ. ჯორჯაძე ტ. 1, გვ. 189.

[4]) ibid.

[5]) არჩ. ჯორჯაძე ტ. 1 გვ. 104—105.

ნ. ჟორდანია კიქროტს. რაკი საგარეო ცხოვრების საცხოველეს ძიწყდა ჩვენი ცხოვრება, იადგანაც კარაკტერობას საფუძველი ჩაეყარა, ეს კარჩაკეტილობა შინაურ განწყობილების მიხედვით თან და თან წინ წავიდა, ძალები დაიქსაქსა, დაუძლურდა და ხალხი, მხარე, თემი თემგვარი მოქმწყვდა ვიწრო ფარგალში საიდანაც შემდეგ ჩამოყალიბდა წმინდა და წყლის ფეოდალური წეს-წყობილება.

ფეოდალიზმისა და განსაკუთრებით სახელმწიფოებრივობის წარმოშობის ისტორია ჩვენ გვასწავლის, რომ ასეთი ბატონ-ყმური მდგომარეობა წარდება მხარის საერთო უძლურებით. ხალხის დამონავება შესაძლებელი ხდება ცხოვრების ვიწრო ფარგალში და ფეოდის ცხოვრების ქვეკუთხედად გამოცხადების ხანაში. რა კი ფეოდალი ხდება ყველაფერი ცხადია, ის ხელში ჩაიგდებდა პოლიტიკურ ძალა-უფლებასაც. საქართველოში სწორედ ისე იყო. ბატონ-ყმური წეს-წყობილება ჩვენში უაღრესად სამეფოს ჩარჩოში ჩამოყალიბდა. ამაში ჯორჯაძე ხედავს არჩილ ჯორჯაძის და აღიარებს, „რომ ქართულ სამეფოს ჩარჩოში ბატონ-ყმობის ინსტიტუტი მკვიდრდება“[6]) ხოლო პოლიტიკურის მდგომარეობის მხრივ ეს ხანა ხასიათდება „ერთფეროვნობით და ფეოდალების ერთმანეთთან ბრძოლით. აქ, ამ ფარგალში, მოვლენათა მსვლელობა ფრიად ცვალებადია. ხანაში ფეოდალები სძლევენ მეფეებს და მაშინ იჩრდილება ეროვნული იდეალი, მოქალაქობრივ ცხოვრება ძარღვი სუსტდება, ხან მეფეები გამოდიან გამარჯვებულნი და ისევ ცოცხლე უნიქება ეროვნულ კულ

[6]) ჯორჯაძე ტ. 1.—გვ. 30.

წლის განმავლობაში ჰლექისაგან სიკვდილის რიცხვი ერთი-ორად შემცირდა. ჩვენში კი, საქართველოში, არა თუ არავითარი ბრძოლა არ სწარმოებს ამ სენის წინააღმდეგ, არამედ რაღაც ჩვენგან გაუგებ მიზეზების გამო ამ საგანზე ლაპარაკიც კი არ დაუწყიათ*) მე კი ვფიქრობდი და დღესაც ვფიქრობ, რომ, მიუხედავად ჩვენი სიღარიბისა, ამ მხრით რისამე გაკეთება მაინც შეგვიძლიან, მაგალითად სახალხო სანატორიუმის დაარსება. მე კარგა ხანია დამებადა აზრი ჰლექით ავადმყოფთათვის უფასო ან მეტად იაფ ფასიანი სანატორიუმის დაარსების შესახებ ჩვენი ქვეყნის ერთ-ერთ ჯანმთელ კუთხეში. ამ საქმის მთელი სიძნელე იმაში მდგომარეობს, რომ ძნელი იყო ისეთი ექიმის პოვნა, რომელსაც შესძლებოდა ამ საქმის თავდა-პირველი მოგვარება ეკისრა და შემდეგ მას გასძღოლოდა. ჩემს სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა, როდესაც ამ გაზაფხულზე მოსკოვში შევხვდი ექიმს შამშე ლეჟავას, რომელმაც დაუყოვნებლივ გაიზიარა ჩემი აზრი და იქვე აღმითქვა, რომ საქართველოში დაბრუნებისთანავე შეუდგებოდა სახალხო სანატორიუმის დაარსების საქმეს. მ. გ. ნინიძის მონაწილეობით ჩვენ შევიმუშავეთ მომავალ ქართულ საზოგადოების „სანატორიუმი შაორის“ წესდება და გადავეცით ბ. ლეჟავას.

15 ივლისს, როგორც „სახალხო გაზეთი“ გადმოგვცემს (იხ. № 950) ონში უკვე შემდგარა მომავალ საზოგადოების საორგანიზაციო კრება, რომელსაც ხსენებული წესდება ერთხმად მიუღია და თან აურჩევია სამგანგებო კომისია, რომელმაც მის დამტკიცებაზე უნდა იზრუნოს.

ამგვარად საძირკველი ეყრება საზოგადოებას, რომელიც მიზნად ისახავს ფილტვებით ავადმყოფთათვის უფასო ან მეტად ხელისაწვდომ სანატორიუმის დაარსებას. მომავალ სანატორიუმისათვის არჩეულია შაორის ჭალა (რაჭაში), რომელიც თავის ჰავით და ბუნებით მეტის მეტად შესაფერია.

მაგრამ სანატორიუმის ასაგებად და საარსებოდ საჭიროა ფართო ნივთიერი და ზნეობრივი დახმარება. ამიტომ მე მივმართავ ქართველ საზოგადოებას თხოვნით—დაეხმაროს ამ ახალ საზოგადოებას როგორც კი შეუძლიან და მით ხელი შეუწყოს იმ მეტად სიმპატიური მიზნის განხორციელებას, რომელსაც ეს საზოგადოება ისახავს.

პრივატ-დოცენტი მოსკოვის უნივერსიტეტისა **გიორგი ღამბარაშვილი**.

მუშათა ცხოვრება

ბაქო.

✦ დაიწყეს მუშაობა 20 სამრეწველოს 1598 მუშამ. გაიფიცნენ 314 მუშა (დ. პ. ს.)

*) დაიწერა მხოლოდ რამდენიმე წერილი „სახალხო გაზეთსა“ და ერთიც „ბათომის გაზეთ“-ში (მ. ნ. „სახარებლოსაკმე“).

✦ ჯევანშიროვის თუჯისა და სპილენძის ქარხანაში გაიფიცა 25 მუშა და მოთხოვნილება წარუდგინა.

✦ გაიფიცნენ ოვანესოვის და ამხ. მექანიკურ სახელოსნოს 65 მუშა და „ძმ. ნობელების“ სამრეწველოს 300 მუშა.

✦ ბალახანა-საბუნჩის საპოლიციმეისტეროში გაიფიცნენ: კოლესნიკოვის და შვილ. და ნურიჯანოვების სამრეწველოთა მუშები. ქვაბების სამჭედლოებში ტერ-იოანესიანისა, ტერ-გრიგორიანცისა და ამხ. „არამაზდის“ სახელოსნოს მუშები.

✦ ა. ბენკენდორფი და ამხ. მექანიკურ სახელოსნოს მუშებმა თავი დაანებეს მუშაობას თუმცა არავითარი მოთხოვნილება არ წარუდგენიათ.

✦ მოთხოვნილებათა ნაწილი დაუკმაყოფილეს და დაიწყეს მუშაობა „აფშერონის ნავთის საზოგადოების“ სამრეწველოში“, „რუს. ამხ. ნავთის“ სამრეწველოში 230 კაცმა, „ნ. მინას ვართაპეტოვის და ამხ.“ ჰის მთხრელ საიჯარადროს მუშებმა, ამხ. „შაკი“-სა, შამსი ასადულაევისა და მიტროფანოვის სამრეწველოთა მუშებმა.

✦ „ნავთი“-ს ამხ. სამრეწველოში მუშაობა დაიწყო 285 კაცმა—სომეხმა, თათარმა და ლეკმა, ხოლო 30 მუშა რუსი განაგრძობს გაფიცვას.

✦ „შირვანისა“ და „სიუნიკის“ სამრეწველოთა მუშები გაუფიცვლად შეუთანხმდნენ სამრეწველოთა ადმინისტრაციებს. მუშაობა განუწყვეტელია.

✦ ბალახანა-საბუნჩის პოლიციმეისტერი მოახსენებს ქალაქის უფროსს, რომ „ძმ. მირზოევისა და ამხ.“, „კასპიისა და შავი ზღვის საზ.“, ამხანაგ. „ნავთი“-ს, „კასპიის ამხ.“, ელექტროენის ძალის სადგურებზე განათებისათვის და სამოძრაო ძალისათვის, წყალსადენებში, წმინდა და ზღვის წყალის მისაწოდებლად, ნავთსადენებში და სამრეწველოთა სადარაჯოდ მუშაობა აღდგენილიაო.

რუსეთში.

✦ 4 აგვისტოს გრაფის მეუღლის პანინის სახალხო სახლში გაიმართა კრება ტყავის სამრეწველოებში მომუშავეთა საპროფესიო კავშირისა. კრებას 200 კაცი დაესწრო თუმცა კავშირს 700 წევრი ჰყავს. პოლიციის წარმომადგენელმა ქალაქის უფროსის განკარგულების თანახმად კრებაზე 200 კაცზე მეტი არ იყოშვა. კრებამ მოისმინა მოხსენებანი გამგეობისა და სარევიზიო კომისიისა.

✦ დამცველთა განყოფილების განკარგულებით გასჩხრიკეს ა. კონდრატენკოვი, რომელიც წევრია „სინათლის და ცოდნის წყაროს“ საზოგადოებისა.

✦ გერმანიის სოც.-დემ. ცენტრალურ კომიტეტს გაეგზავნა დეპეშები ავგუსტ ბებელის გარდაცვალებ-ს გამო ქ. კრემენჩუგის 25 მარქისისტისაგან, ქ. ირკუტსკში გადასახლებულთაგან და ნობელის ქარხნის მუშებისაგან. ამ დეპეშების გაგზავნა მინდობილი ჰქონდა სათათბიროს წევრს ბადაევს.

✦ ავტომობილების ქარხნის „პობედას“ მუშებმა მოითხოვეს ქირის 20 პროც. გადიდება მოთხოვნილება არ დაუკმაყოფილეს და ამის გამო მუშები გაიფიცნენ.

✦ კულიმანოვის შპალიერთა სახელოსნოს მუშებმა მოითხოვეს ქირის მომატება, ზედ-მეტ მუშაობის მოსპობა, სამუშაო დღის შემოკლება დ. ს. სახელოსნოს პატრონმა მოთხოვნილება არ დააკმაყოფილა და მუშები გაიფიცნენ.

✦ ბრინჯაოს საწარმოო სახელოსნოების პატრონებმა, რომელთაც სახელოსნოები გაფიცვის გამო დაკეტილი აქვთ, კრება გამართეს. კრებაზე გამოარკვიეს, რომ მათი მოქმედება ერთსულოვანი არ არის და საჭიროა ორგანიზაციის მოწყობა გაფიცვასთან საბრძოლველად. თუმცა ბევრი მათგანი ჰგრძნობდა, რომ მუშებს ვერ აჯობებენ და გაფიცვას მოთხოვნილების დაკმაყოფილებამდე ვერ მოსპობენ, მაგრამ ძაინც ჯიუტობის გამო გადასწყვიტეს გაფიცვასთან საბრძოლველად ერთნაირი გეგმით მოქმედება. მუშებს გამოეცხადებათ, რომ თუ მუშაობას არ შეუდგებიან მათ მაგიერ მოიწვევენ მუშებს სხვა და სხვა ქალაქებიდან და მათ კი შეიტანენ „შავ სიაში“ და ამრიგად დაჰკარგავენ შესძლებას პეტერბურგში სამუშაო ნავთონ ოდესმე. აგრეთვე გადაწყვეტილია მუშათა მოთხოვნილების ნაწილის დაკმაყოფილება. სულ გაფიცულია 250 მუშა.

✦ ნავთსადგურის მუშების გაფიცვის გამო გემთა პატრონებს და გემთ დამტვირთველებს დაუდგენიათ დაიბაროონ მუშები შიდა რუსეთიდან.

✦ ძაფის მრთველ ქარხნების მუშებმა დაიწყეს მუშაობა ძველ პირობებში.

უცხოეთი

ირლანდიის ავტონომია და ინგლისის მეფე.

თანდათან ახლოვდება ის დრო, როდესაც, მიუხედავად ლორდების პალატის უარყოფისა, ირლანდიის ჰომრული კანონად გახდება. ინგლისის კონსერვატიულ წრეებში ეს გარემოება პროექტების ძთელ რიგს იწვევს, ზოგიერთი ამათგანი კონსერვატორების პროექტებსაც კი იწვევს. მაგალითად ამ დღეებში კონსერვატიულ ორგანოში ვინმე არნოლდ უაიტმა მოათავსა წერილი და ის აზრი გაატარა, რომ ჰომრულის მოწინააღმდეგენი ეხლა უნდა შეეცადნენ და მეფეს წარუდგინონ პეტიცია, რათა მხარი არ დაუჭიროს ჰომრულს. უაიტის წერილმა მკაცრი პასუხი გამოიწვია არამც თუ ლიბერალურს, არამედ კონსერვატიულ წრეებშიაც კი. ამ შემთხვევაში, რასაკვირველია, უკანასკნელების აზრი უფრო საინტერესოა. კონსერვატიული ორგანო „სპექტატორი“ სწერს:

„უბედურ მოძრაობის ინიციატორებმა, რომლის მიზანია მეფეზე ძალდატანებითი გავლენა მოახდინოს და აიძულოს მეფეს ჰომრულის დაუმტკიცებლობით რევოლიუციონური აქტი მოახდინოს,—ბოლოს და ბოლოს გულახდილად გამოსთქვეს თავისი სურვილი. ეს ბილი რომ ცუდია, ამაში ეჭვი არ არის. მხოლოდ ის საფუძველი, რომელზედაც ჰომრულის მოწინააღმდეგენი ემყარებიან, სრულიად ყალბია და გამოუსადეგარი. ეს შეცდომა უნდა გამოვასწოროთ, რადგან აღელვებისა და სასიცოცხლო კვეთილების დროს ხანდახან ისეთი შეცდომები ხდება ხოლმე, რომელიც სრულიად არა აქვთ გათვალისწინებული და არც ინდომებენ გონიერი ადამიანები. როგორია შინაარსი მეფესთან წარსადგენ პეტიციისა? უპირველეს ყოვლისა იქ ისეთი აზრია გატარებული, რომ veto-ს უფლება აქამდის მეფეს ეკუთვნის, რომ ბილის შესახებ მეფის თანხმობა არამც თუ წმინდა ფორმალური აქტი, არამედ აქტი პერსონალური. ამიტომ, როდესაც მეფე ჰომრულისტურს ბილს აწერს ხელს—თითქოს პასუხისმგებლობას თითონვე კისრულობს. კონსტიტუციის ამაზე უფრო შემცდარ და საშიშ გაგებას, აგრეთვე თვით სუვერენისათვის სახიფათოს, ვერც კი წარმოიდგენს კაცი. როდესაც მეფე პარლამენტის რაიმე დადგენილებაზე თავის თანხმობას აცხადებს, მას არაფერი პასუხისმგებლობა არ ევალება. თავის თანხმობის გამოცხადების დროს იგი ავტომატიურად მოქმედებს და არა პერსონალურად. არც ბილის შინაარსისა და არც იმ პირობებისათვის, რომელშიაც ბილი იყო მიღებული, მეფე პასუხს არ აგებს. ბილის შინაარსისათვის პასუხს მინისტრები აგებენ, რომელთაც, კონსტიტუციის თეორიის მიხედვით, მეფეს რჩევა მისცეს, ხელი მოაწერა. **მეფეების აქტი ამ შემთხვევაში--მინისტრების აქტია**“.

გაზეთი იხსენიებს, რომ ვიქტორიას მეფობის დროს, მან ასობით დაამტკიცა ისეთი ბილები, რომელთაც სრულად არ ეთანხმებოდა და, შემდეგ განაგრძობს. „აღვილი წარმოსადგენია, რა დაემართება კონსტიტუციას, თუ კი ვიფიქრებთ, რომ მეფე კანონმდებლობაში პასუხისმგებელია. მონარქიის ნამდვილმა მეგობრებმა, მიუხედავად ძლიერის განცდისა, უარი უნდა სთქვან ჰომრულის ისტორიაში მეფის სახელის ჩარევაზე. არავითარმა სოფიზმებმა, არავითარმა საკონსტიტუციო თეორიებმა, არავითარმა დიალექტიურმა ხრიკებმა არ უნდა დაჰფაროს ქეშმარიტება, რომ მეფის აქტი—მინისტრების აქტია, რომ მეფე პასუხის მგებელი არ არის. კონსტიტუციას ძალა მხოლოდ იქამდის აქვს, სანამ ეს პრინციპი მოქმედებს; წინააღმდეგ შემთხვევაში მას დანგრევა ელის. მეფეს არ შეუძლიან ნახევრად პოლიტიკურ ბრძოლის ფარგლებში იყოს და ნახევრად კი—მათ გარეშე. სწორედ ამიტომ იგი ვერ იმოქმედებს პოლიტიკურად; ყოველი მისი აქტი მინისტრის მიერ აღნიშნული უნდა იყოს, რომელიც მეფეს ჩამოხსნის პასუხისმგებლობას და თავის თავზე გადაიტანს“.

რუსეთი

ერობების შუამდგომლობა.

უკანასკნელ საგანგებო საგუბერნიო და სამაზრო ერობების კრებებზე დიდი ყურადღება ჰქონდა მიქცეული ხულიგნების საკითხსა და ხულიგანებთან საბრძოლველ ზომებს; ბევრმა ერობამ ეხლა სამინისტროს წინაშე შუამდგომლობა აღძრა, რომ სოფლის მცხოვრებთა შორის სწავლა-განათლებას ხელი შეუწყოს, რადგან ეს საუკეთესო ზომაა ხულიგნობასთან საბრძოლველად. თავის შუამდგომლობაში ერობები აღნიშნავენ სკოლების გასახსნელად შეძუშავებულ გეგმას; მაგრამ ეს საკმარისად არ მიაჩნიათ, და ამიტომ სამინისტროს სთხოვენ, დაუყოვნებლივ გახახორციელოს უკვე შეძუშავებული გეგმა პირველ დაწყებით სკოლებისა და საღამოს კურსების გახსნისა. სხვათა შორის, ზოგიერთმა ის აზრი გამოსთქვა, რომ საჭიროა რაც შეიძლება ფართოდ იქნას შეძოლებული განსაკუთრებულ ძოძრავ სახალხო კითხვების ორგანიზაცია, რაც ძლიერ სასარგებლოა აღნიშნულ მიზნისათვის.

როგორც ამბობენ, სახალხო განათლების სამინისტრო ამ ჟამად ოლქის მზრუნველების შემწეობით სახალხო სკოლების დირექტორებს დაეკითხა: როგორ შუამაობს სახალხო სკოლები და შესაძლოა თუ არა გაიხსნას ახალი სკოლები იმ თანხის შემწეობით, რომელიც გადადებულია სახალხო სკოლების აშენება-შენახვისათვის.

სხვა და სხვა ამბავი

სემინარიელები და სასულიერო მოღვაწეობა.

„კიევსკაია მისლი“ ამბობს, რომ სემინარიელები ძლიერ გაურბიან სასულიერო მოღვაწეობასაო. ყველანი უნივერსიტეტისაკენ ეტანებიან. შარშან უნივერსიტეტში 8 სემინარიელი შევიდა. წელს კი მარტო ვარშავის უნივერსიტეტში 15-მდე თხოვნაა შეტანილი სემინარიელებისაგანაო.

ლოთობა მოწაფეთა შორის.

სარატოვის საეროო გამგეობამ ანკეტა მოახდინა საეროო სკოლებში ლოთობის შესახებ. ფურცლები გაგზავნილი იყო 15 სკოლაში, რაც საეროო სკოლების 7 პროც. შეადგენს. გამოჰკითხეს 1350 ვაჟსა და 600 გოგოს, საეროო სკოლების მოწაფეებს. ეს შეადგენს 15 პროცენტს სამაზრო სკოლებში მოსწავლეებისას. ამ რიცხვიდან 79 პროც. ვაჟი და 48 პროცენტი გოგო სვამს არაყს და ლუდს. საინტერესოა წლოვანობა, რა ასაკში პირველად არაყის გემო გაუსინჯავთ. 5 წლისას არაყის გემო გაუსინჯავს 2,89 პროც. ექვსი წლისას 4.63 პროცენტს, შვიდი წლისას 18,37 პროც. რვა წლისას 24 პროცენტს, ცხრა წლისას—19 პროც. ათი წლისას 15 პროცენტ. ასეთივე რიცხვი აღინიშნება გოგოთა შორის ალკოგოლიზმის გავრცელება. 502 მოწაფემ უპასუხა, რომ პირველად არაყი და ლუდი დალიეს ქორწილში, 117 მოწაფეს ხელმწიფის უქმეებზე უგემნია ალკოგოლი. 117—საერთოდ უქმეებზე. შემდეგ მიზეზები ასე მოჰყვება რიგად: სტუმრად ყოფნის დროს, ნათლობაში, ცხენის ყიდვის გამო დ. ს. 165 ვაჟს და 44 გოგოს თავის თავად დაულევნიათ. 442 ვაჟისათვის და 109 გოგოსათვის მშობლებს მიუწოდებიათ, 371 ვაჟისათვის და 109 გოგოსათვის ნათესავებს მიუწოდებიათ, 90 ვაჟისათვის და 32 გოგოსათვის ამხანაგებს დაულევნებიათ. დათრობამდის დაულევია 296 ვაჟს და 35 გოგოს, ჯხლა სვამენ და თვრებიან 55 ვაჟი და 5 გოგო.

პროფესორ ერლიხის საიდუმლო.

„606“ გამომგონმა, პროფესორმა ერლიჰმა საიდუმლო ამ წამლის მოქმედებისა გამოაქვეყნა. როგორც ცნობილია ავადმყოფობის უმრავლესობა შედეგია ადამიანის სხეულში სხვა და სხვა მიკრობების (უჩინარ ჭიების) გამრავლებისა. ათაშანგიც სწორედ ასეთ ავადმყოფობას ეკუთვნის. ერლიჰის სალვარსანი ანუ „606“ ისეთი თვისებისა ყოფილა, რომ ათაშანგის სპიროხეტებს ანუ მიკრობებს იტყუებს და ამრიგად სპიროხეტები სჭამენ მას. „606“-კი სპიროხეტებისათვის საწამლავია და სპობს მათ. ქინა-ქინაც ამ რიგად სპობს ციების მიკრობებს—ღვმატოზებს. როდესაც გამოიგონებენ ისეთ წამალს, რომელიც ასეთივე ზემოქმედებას მოახდენს სხვა სენის მიკრობებზე, მაშინ ადამიანის სიცოცხლე ბევრად გახანგრძლივდება.

ბრალდებულის ჩვენება.

ბაქოში ერთ-ერთ სასამართლოში ბრალდებულს ჰკითხეს: „ბრალდებული ხართ ქურდობაში, ბრალს აღიარებთ?“ ბრალდებულმა უპასუხა: „ბრალს ვერ აღიარებ, ბატონო, მაგრამ ქურდობა ჩავიდინე“.

ბრალდებულის ჩვენება.

ბაქოში ერთ-ერთ სასამართლოში ბრალდებულს ჰკითხეს: „ბრალდებული ხართ ქურდობაში, ბრალს აღიარებთ?“ ბრალდებულმა უპასუხა: „ბრალს ვერ აღიარებ, ბატონო, მაგრამ ქურდობა ჩავიდინე“.

---

*) ibid, გვ. 105.

**) იქვე.

***) ჯორჯაძე, ტ. 2.—გვ. 118.

1ი) ibid, გვ. 115.

11) ჯორჯაძე, ტ. 2, გვ. 115—116.

12) იქვე.

13) იქვე.

14) იქვე.

15) ibid, გვ. 117.

16) ტ II. გვ. 122—123.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԸ

(ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ)

18 սեպտեմբեր

Ծնվել է Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Մանուկյանը (Մանուկյան) 1880 թվականին գյուղացիական ընտանիքում։ Նախնական կրթությունը ստացել է հայրենի գյուղում։ 10 տարեկանից սկսել է աշխատել հոր հետ։ 16 տարեկանում մեկնել է Թիֆլիս, որտեղ 3 տարի աշակերտել է դերձակի մոտ։ 1899 թվականին վերադարձել է հայրենի գյուղ, որտեղ 5 տարի աշխատել է որպես դերձակ։

1904 թվականին Ալեքսանդրը ամուսնացել է Մարիամ Հակոբյանի հետ։ Նրանք ունեցել են 3 զավակ։ 1909 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Ալեքսանդրապոլ, որտեղ Ալեքսանդրը բացել է սեփական դերձականոց։ Արհեստանոցում աշխատել են նաև կինն ու որդիները։

1914 թվականին Ալեքսանդրը մասնակցել է Առաջին համաշխարհային պատերազմին։ Զորակոչվել է 1915 թվականի մարտին։ Ծառայել է 2-րդ հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Կովկասյան ռազմաճակատի մարտերին։ Ստացել է 2 շքանշան և 3 մեդալ։ Զորացրվել է 1917 թվականի դեկտեմբերին։

1918 թվականին Ալեքսանդրը վերադարձել է Ալեքսանդրապոլ, սակայն արհեստանոցը ավերված էր։ Նա վերսկսել է աշխատանքը, սակայն 1920 թվականի դեկտեմբերի հեղափոխությունից հետո արհեստանոցը ազգայնացվել է։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել որպես կարկատարար։

1924 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Երևան։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել «Կարմիր հոկտեմբեր» կարի ֆաբրիկայում։ Աշխատել է մինչև 1941 թվականը։ Ֆաբրիկայում նրան շնորհվել է «Լավագույն կարկատարար» կոչումը։

1941 թվականին Ալեքսանդրը կրկին զորակոչվել է Հայրենական մեծ պատերազմին։ Ծառայել է 1-ին հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Մոսկվայի պաշտպանությանը։ Ստացել է 1 շքանշան և 2 մեդալ։ Զորացրվել է 1945 թվականի մայիսին։

Ալեքսանդրը մահացել է 1948 թվականի հոկտեմբերի 18-ին Երևանում։ Թաղվել է Երևանի Կոմիտասի պանթեոնում։

ՀՈՒՇԱՏԵՏՐՈՆ

Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Մանուկյանը (Մանուկյան) 1880 թվականին ծնվել է Ալեքսանդրապոլում։ Նախնական կրթությունը ստացել է հայրենի գյուղում։ 10 տարեկանից սկսել է աշխատել հոր հետ։ 16 տարեկանում մեկնել է Թիֆլիս, որտեղ 3 տարի աշակերտել է դերձակի մոտ։ 1899 թվականին վերադարձել է հայրենի գյուղ, որտեղ 5 տարի աշխատել է որպես դերձակ։

1904 թվականին Ալեքսանդրը ամուսնացել է Մարիամ Հակոբյանի հետ։ Նրանք ունեցել են 3 զավակ։ 1909 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Ալեքսանդրապոլ, որտեղ Ալեքսանդրը բացել է սեփական դերձականոց։ Արհեստանոցում աշխատել են նաև կինն ու որդիները։

1914 թվականին Ալեքսանդրը մասնակցել է Առաջին համաշխարհային պատերազմին։ Զորակոչվել է 1915 թվականի մարտին։ Ծառայել է 2-րդ հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Կովկասյան ռազմաճակատի մարտերին։ Ստացել է 2 շքանշան և 3 մեդալ։ Զորացրվել է 1917 թվականի դեկտեմբերին։

1918 թվականին Ալեքսանդրը վերադարձել է Ալեքսանդրապոլ, սակայն արհեստանոցը ավերված էր։ Նա վերսկսել է աշխատանքը, սակայն 1920 թվականի դեկտեմբերի հեղափոխությունից հետո արհեստանոցը ազգայնացվել է։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել որպես կարկատարար։

1924 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Երևան։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել «Կարմիր հոկտեմբեր» կարի ֆաբրիկայում։ Աշխատել է մինչև 1941 թվականը։ Ֆաբրիկայում նրան շնորհվել է «Լավագույն կարկատարար» կոչումը։

1941 թվականին Ալեքսանդրը կրկին զորակոչվել է Հայրենական մեծ պատերազմին։ Ծառայել է 1-ին հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Մոսկվայի պաշտպանությանը։ Ստացել է 1 շքանշան և 2 մեդալ։ Զորացրվել է 1945 թվականի մայիսին։

Ալեքսանդրը մահացել է 1948 թվականի հոկտեմբերի 18-ին Երևանում։ Թաղվել է Երևանի Կոմիտասի պանթեոնում։

ՀՈՒՇԱՏԵՏՐՈՆ

Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Մանուկյանը (Մանուկյան) 1880 թվականին ծնվել է Ալեքսանդրապոլում։ Նախնական կրթությունը ստացել է հայրենի գյուղում։ 10 տարեկանից սկսել է աշխատել հոր հետ։ 16 տարեկանում մեկնել է Թիֆլիս, որտեղ 3 տարի աշակերտել է դերձակի մոտ։ 1899 թվականին վերադարձել է հայրենի գյուղ, որտեղ 5 տարի աշխատել է որպես դերձակ։

1904 թվականին Ալեքսանդրը ամուսնացել է Մարիամ Հակոբյանի հետ։ Նրանք ունեցել են 3 զավակ։ 1909 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Ալեքսանդրապոլ, որտեղ Ալեքսանդրը բացել է սեփական դերձականոց։ Արհեստանոցում աշխատել են նաև կինն ու որդիները։

1914 թվականին Ալեքսանդրը մասնակցել է Առաջին համաշխարհային պատերազմին։ Զորակոչվել է 1915 թվականի մարտին։ Ծառայել է 2-րդ հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Կովկասյան ռազմաճակատի մարտերին։ Ստացել է 2 շքանշան և 3 մեդալ։ Զորացրվել է 1917 թվականի դեկտեմբերին։

1918 թվականին Ալեքսանդրը վերադարձել է Ալեքսանդրապոլ, սակայն արհեստանոցը ավերված էր։ Նա վերսկսել է աշխատանքը, սակայն 1920 թվականի դեկտեմբերի հեղափոխությունից հետո արհեստանոցը ազգայնացվել է։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել որպես կարկատարար։

1924 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Երևան։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել «Կարմիր հոկտեմբեր» կարի ֆաբրիկայում։ Աշխատել է մինչև 1941 թվականը։ Ֆաբրիկայում նրան շնորհվել է «Լավագույն կարկատարար» կոչումը։

1941 թվականին Ալեքսանդրը կրկին զորակոչվել է Հայրենական մեծ պատերազմին։ Ծառայել է 1-ին հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Մոսկվայի պաշտպանությանը։ Ստացել է 1 շքանշան և 2 մեդալ։ Զորացրվել է 1945 թվականի մայիսին։

Ալեքսանդրը մահացել է 1948 թվականի հոկտեմբերի 18-ին Երևանում։ Թաղվել է Երևանի Կոմիտասի պանթեոնում։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԸ

(ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ)

18 սեպտեմբեր

Ծնվել է Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Մանուկյանը (Մանուկյան) 1880 թվականին ծնվել է Ալեքսանդրապոլում։ Նախնական կրթությունը ստացել է հայրենի գյուղում։ 10 տարեկանից սկսել է աշխատել հոր հետ։ 16 տարեկանում մեկնել է Թիֆլիս, որտեղ 3 տարի աշակերտել է դերձակի մոտ։ 1899 թվականին վերադարձել է հայրենի գյուղ, որտեղ 5 տարի աշխատել է որպես դերձակ։

1904 թվականին Ալեքսանդրը ամուսնացել է Մարիամ Հակոբյանի հետ։ Նրանք ունեցել են 3 զավակ։ 1909 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Ալեքսանդրապոլ, որտեղ Ալեքսանդրը բացել է սեփական դերձականոց։ Արհեստանոցում աշխատել են նաև կինն ու որդիները։

1914 թվականին Ալեքսանդրը մասնակցել է Առաջին համաշխարհային պատերազմին։ Զորակոչվել է 1915 թվականի մարտին։ Ծառայել է 2-րդ հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Կովկասյան ռազմաճակատի մարտերին։ Ստացել է 2 շքանշան և 3 մեդալ։ Զորացրվել է 1917 թվականի դեկտեմբերին։

1918 թվականին Ալեքսանդրը վերադարձել է Ալեքսանդրապոլ, սակայն արհեստանոցը ավերված էր։ Նա վերսկսել է աշխատանքը, սակայն 1920 թվականի դեկտեմբերի հեղափոխությունից հետո արհեստանոցը ազգայնացվել է։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել որպես կարկատարար։

1924 թվականին ընտանիքը տեղափոխվել է Երևան։ Ալեքսանդրը աշխատանքի է անցել «Կարմիր հոկտեմբեր» կարի ֆաբրիկայում։ Աշխատել է մինչև 1941 թվականը։ Ֆաբրիկայում նրան շնորհվել է «Լավագույն կարկատարար» կոչումը։

1941 թվականին Ալեքսանդրը կրկին զորակոչվել է Հայրենական մեծ պատերազմին։ Ծառայել է 1-ին հրաձգային գնդում։ Մասնակցել է Մոսկվայի պաշտպանությանը։ Ստացել է 1 շքանշան և 2 մեդալ։ Զորացրվել է 1945 թվականի մայիսին։

Ալեքսանդրը մահացել է 1948 թվականի հոկտեմբերի 18-ին Երևանում։ Թաղվել է Երևանի Կոմիտասի պանթեոնում։